

Paas- Pinkster- en Loofhuttenfeest (en hun betekenis voor ons)

De Heere had door de dienst van Mozes tegen het volk Israël gezegd, dat er jaarlijks drie feesten gehouden moesten worden.

Zoals wij in Nederland drie christelijke feesten hebben, namelijk het Kerst- Paas- en het Pinksterfeest, zo hadden de Israëlieten ook drie Joodse feesten.

We gaan het hebben over deze drie Joodse feesten namelijk (1) het Pascha, en (2) het feest der weken ofwel het Pinksterfeest en (3) het Loofhuttenfeest.

En van belang voor ons is te ontdekken, wat deze feesten voor ons betekenen. Wat is de boodschap voor ons uit deze feesten?

Het eerste feest, het Paasfeest bestond uit twee delen namelijk het Pascha zelf en het feest der ongezuurde broden.

In de maand van de uittocht uit Egypte werd door de Heere aan Mozes en Aäron bevolen, tot de Israëlieten te zeggen, dat elke huisvader op de 10e van de 1e maand van het jaar, de maand Nisan voor zich een stuk kleinvee moest nemen.

We lezen hierover in Exodus 12:3/7
Spreekt tot de gehele vergadering van Israël als volgt: op de tiende van deze maand zal ieder voor zich een stuk kleinvee nemen, families gewijs, één stuk kleinvee per gezin.

Maar indien een gezin te klein is voor een stuk kleinvee, dan zullen hij en de naaste buurman van zijn gezin er een nemen, naar het aantal personen; gij zult bij het stuk kleinvee rekenen met ieders behoefte. Een

gaaf, mannelijk, eenjarig stuk kleinvee moet gij nemen; gij kunt dit nemen van de schapen of van de geiten. En gij zult het bewaren tot de veertiende dag van deze maand; dan zal de gehele vergadering der gemeente van Israël het slachten in de avondschemering.

Vervolgens zal men van het bloed nemen en dit strijken aan de beide deurposten en de bovendorpel, aan die huizen, waarin men het eet.

En dan in vers 13:

En het bloed zal u dienen als een teken aan de huizen, waar gij zijt, en wanneer Ik het bloed zie, dan ga Ik u voorbij.

Het woord Pascha betekent dan ook: voorbijgaan. Het bloed werd gestreken aan de beide deurposten en de bovendorpel; voor ons een teken van ziel, geest en lichaam, de hele mens.

Een het zinnebeeld van het geslachte lam in de avondschemering is ook duidelijk. Het is het offer van Jezus. En het is niet toevalig, dat Jezus stierf op het Paasfeest in de avondschemering.

Van dat paaslam mocht geen been verbroken worden; wij weten dat de benen van de beide moordenaars die met Jezus gekruisigd werden, gebroken werden zodat ze sneller zouden sterven.

Maar bij Jezus was dat niet nodig en daarvoor ging ook de schrift in vervulling dat geen been van het Lam gebroken zou worden.

Door het bloed van Jezus moet de verderfengel voorbij gaan en God heeft ons door Jezus verlost uit de macht der duisternis en

ons overgezet in het koninkrijk van de Zoon zijner liefde, in wie wij de verlossing hebben, de vergeving der zonden (Col. 1:13/14).

Ook werd toen het feest van de ongezuurde broden ingesteld en dat lezen we in Exodus 12 vers 15:

Zeven dagen zult gij ongezuurde broden eten; dadelijk op de eerste dag zult gij het zuurdeeg uit uw huizen verwijderen, want ieder die iets gezuurds eet, van de eerste tot de zevende dag, zo iemand zal uit Israël worden uitgeroeid.

Zuurdesem is het beeld van de zonde en het huis is het beeld van ons lichaam. Het is echter een feest van de ongezuurde broden. De betekenis ervan lezen we in 1 Cor. 5:6/8

Uw roem deugt niet. Weet gij niet, dat een weinig zuurdeeg het gehele deeg zuur maakt? Doet het oude zuurdeeg weg, opdat gij een vers deeg moogt zijn; gij zijt immers ongezuurd.

Want ook ons paaslam is geslacht: Christus. Laten wij derhalve feest vieren, niet met oud zuurdeeg, noch met zuurdeeg van slechtheid en boosheid, maar met het ongezuurde brood van reinheid en waarheid.

Waar is dan het zuurdeeg een beeld van? Het is het beeld van de zonde en hier wordt met name gesproken over slechtheid en boosheid.

De Israëlieten moesten dadelijk, al vanaf de eerste dag, zoeken naar zuurdeeg in hun huis en dan moesten zij dat weg doen.

Het gaat er om dat wij alles, wat met slechtheid en boosheid te maken heeft, weg

doen uit ons leven. Je kunt niet een beetje slechtheid toestaan in je leven, want een weinig zuurdeeg maakt het hele deeg zuur.

Ons uitgangspunt is dat wij door het offer van Jezus ongezuurd zijn. Er staat immers in het midden van vers 7: *Gij zijt immers ongezuurd!*

Dat is het uitgangspunt; we zijn door Hem verlost en vrij; we zijn ongezuurd. Het offer van Jezus is volkomen voor geest, ziel en lichaam.

Nu kunnen we feestvieren want er staat in vers 8:

Laten wij derhalve feest vieren, niet met oud zuurdeeg, noch met zuurdeeg van slechtheid en boosheid, maar met het ongezuurde brood van reinheid en waarheid.

Laten we feestvieren, roept de bijbel ons op. En daarbij is ons uitgangspunt, dat ons Paaslam, de Here Jezus dus, is geslacht en dat wij daarom feest mogen gaan vieren.

En de juiste elementen voor dit feest zijn: reinheid en waarheid, want men kan geen feest vieren met slechtheid en boosheid in zijn hart.

Het 2e belangrijke feest in Israël was het feest der weken of wel het oogstfeest, ook wel Pinksterfeest genoemd.

Men telde vanaf 2e Paasdag zeven weken er bij (dus 49 dagen) en de daarop volgende dag was de 50e dag, de dag van het Pinksterfeest.

De naam Pinksteren komt van het Griekse woord: *hè Pentekostè* en dat betekent: de 50e.

We lezen daarover in Leviticus 23:15 t/m 17a als volgt:

Dan zult gij tellen van de dag na de sabbat, van de dag waarop gij de garve van het beweegoffer gebracht hebt; zeven volle weken zullen het zijn.

Tot de dag na de zevende sabbat zult gij tellen, vijftig dagen; dan zult gij een nieuw spijsoffer de Here brengen. Uit uw woonplaatsen zult gij twee beweegbroden meebrengen.

Er werd op die 50^e dag een feestoffer gebracht van de eerstelingen van de tarweoogst, namelijk 2 beweegbroden.

Het is niet toevallig dat de Geest werd uitgestort op de Pinksterdag op de twee beweegbroden namelijk eerst op de Joden en later op de heidenen.

Op de Pinksterdag gebeurde dat, wat in Hand. 2:1/4 staat namelijk:

En toen de Pinksterdag aanbrak, waren allen tezamen bijeen. En eensklaps kwam er uit de hemel een geluid als van een geweldige windvlaag en vulde het gehele huis, waar zij gezeten waren.

En er vertoonden zich aan hen tongen als van vuur, die zich verdeelden, en het zette zich op ieder van hen; en zij werden allen vervuld met de heilige Geest en begonnen met andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken.

Boven de hoofden van die 120 personen waren vurige tongen te zien; hun tong zou nu gebruikt worden, aangestoken worden, door de heilige Geest.

Petrus hield een toespraak, vol van Geest en vuur en 3000 mensen aanvaardden het woord en lieten zich dopen.

Het Pinksterfeest was het feest van de eerstelingen van de oogst. In Jacobus 1:18 staat:

Naar zijn raadsbesluit heeft Hij ons voortgebracht door het woord der waarheid, om in zekere zin eerstelingen te zijn onder zijn schepselen.

Door genade mogen wij bij die eerstelingen onder zijn schepselen behoren, als wij dit tenminste willen zijn.

De Israëlieten hadden nog een belangrijkste feest en dat was het loofhuttenfeest. Het was Gods wil dat zij zeven dagen lang feest zouden vierden en ze woonden dan in loofhutten. We lezen daarover in Leviticus 24:40 waar staat:

Op de eerste dag zult gij vruchten van sierlijke bomen nemen, takken van palmen en twijgen van loofbomen en van beekwilgen, en gij zult vrolijk zijn voor het aangezicht van de Here, uw God, zeven dagen lang.

Dat is toch een heerlijk gebod van de Heer; ze moesten zeven dagen lang vrolijk zijn voor zijn aangezicht.

Tijdens dat feest hadden de feestvierders in de rechterhand de zgn. Loelab, dat was een soort ruiker van wilgen- en mirretakken, met een palmtak in het midden, en in de linkerhand de etrog, een citroenachtige vrucht die de Paradijsappel genoemd werd.

Op de avond van de 1^e dag van het feest was er in de voorhof der vrouwen een verlichting van grote gouden kandelaren, als

herinnering aan de vuurkolom op de woestijnreis. En mannen voerden dan met gezang en muziek fakkeldansen uit.

Het was een ware vreugde- en feestgedruis en God wilde dat de Israëlieten dat 7 dagen lang deden.

Tijdens het feest werd 's morgens water uit de bron van Siloam gehaald en geplengd als plengoffer onder het uitspreken van de woorden uit Jesaja 12:3 waar staat:

Dan zult gij met vreugde water scheppen uit de bronnen des heils.

En dat is wat ook wij zullen doen: met vreugde water scheppen uit de bronnen des heils.

Ook wij zullen feestvieren en blij zijn in de hoop, dat al het slechte en boze uit ons lichaam, ons huis, zal verdwijnen en dat de vruchten van de Geest in ons leven openbaar zullen worden.

Tijdens het feest namen de vrouwen in de linkerhand een vrucht en in hun rechterhand de zgn. Loelab, dat was een soort ruiker van wilgen- en mirretakken, met een palmtak in het midden. En de mannen waren de fakkeldragers en droegen de fakkels.

Hoe goed is het om blij te zijn in de hoop, dat deze vruchten van de Geest meer en meer gestalte in ons leven zullen krijgen.

De Israëlieten woonden 7 dagen lang in loofhutten. Het is goed om zelf zo'n loofhut te zijn en dagelijks de Heere lof te zingen met in de linkerhand de vrucht en in de rechterhand de Loelab en dan b.v. te zingen:

- Ik zal U loven, Heere met mijn ganse hart
- En: Ja, God is goed, ja, God is goed, ja God is goed, God is goed voor mij.

Op die laatste dag van het loofhuttenfeest, toen ook 's morgens weer dat water geplengd werd, stond Jezus daar op het tempelplein en riep de woorden uit Joh. 7:37/39:

Indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke.

Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien.

Dit zij Hij van de Geest, welke zij, die tot geloof in Hem kwamen, ontvangen zouden.

Deze stromen van levend water zijn de vruchten van de Geest: liefde, blijdschap, vrede, zachtmoedigheid en geduld enz.

Het is van belang in Jezus te geloven, zoals de Schrift zegt. En dorsten we naar zo'n heerlijk leven, dan nodigt Jezus ons uit om tot Hem te gaan en dan kunnen we drinken.

Jezus riep: Indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke! Hij ging er dus niet van uit dat iedereen dorst zou hebben.

Wie dorst heeft, verlangt naar water; Jezus heeft het ware water te bieden, het levende water.

Het is allemaal zo royaal bij Jezus. Hij heeft het niet over een klein beetje water, maar over stromen van levend water die dan uit ons binnenste zullen gaan vloeien.

Dat zijn o.a. de vruchten van de Geest: liefde, blijdschap, vrede, geduld enz. Laten

we feestvieren, met de loelab in de rechter-
en de vrucht in de andere hand.

En laten we ons verblijden in de Heere, blij
zijn in de hoop, dat deze vruchten van de
Geest meer en meer zullen groeien in ons
leven.